

ἀρνοπόδης ἐπίθ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ πόδι.

**Ἀρνοπόδαρος* 1, ὁ ἰδ.: Μουρὲ ἀρνοπόδη, μὰ ἴα πο-
δάρι δὰ μλεῖς κ' ἐὸν ποῦ ἔναι τὰ ποδαράκια σου σὰ γλωστια-
ράκια!

ἀρνοπόκι τό, Ἡπ. Κέρκ. Κεφαλλ. Παξ. Πελοπ.
(Γέρμ. Λακεδ. Λακων. Μάν.) κ.ά. — ΑΒαλαωρ. **Εργα* 2,
127 Κθεοτόκ. Βιργ. Γεωργ. 17 — Λεξ. Βλαστ. ἀρνονπόξ'
Ἡπ. Θεσσ. Μακεδ. (*Ανασελ. Βελβ. Νάουσ.) Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γαρδίκ. Λαμ.) κ.ά. ἀρνοκόπι Πελοπ.
(Λακων. Μάν.) ἀρνονκόπ' Ἡπ. ἀρνονκόξ' Ἡπ. (Ζαγόρ.)
Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (*Ακαρναν.) ἀρναπόξ' Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ *ποκί < πόκος.

1) Μαλλίον ἀρνίου καὶ γενικώτερον προβάτου ἔνθ' ἀν.:
Θ' ἀγουράσου κάμπος' ἀρνονπόξ' γιὰ νὰ γιμίσουν τὰ στρώ-
ματα μ' Ζαγόρ. || Φρ. Μαλλία ἀρνοπόκια (ἔρια μικροῦ ἀρ-
νίου ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ μαλλία τοῦ ρύπου ἢ τοῦ τῶν με-
γάλων ἀρνίων) Μάν. || Ποιήμ.

Τοῦ Μπουκουβάλα τὰ παιδιὰ στρωμένα μέσ' ἑς τὴ φτέρη
γενέθουνε τ' ἀρνοπόκια τους καὶ χάσκοντας κοιτάζουν
χορτὰ τὰ κοπάδια τους βουβὰ ν' ἀναχαράζουν

ΑΒαλαωρ. ἔνθ' ἀν.

Δὲ θὰ γυρίζουν σύγγεφα ψιλὰ σὰν ἀρνοπόκια

Κθεοτόκ. ἔνθ' ἀν. Συνών. ἀρνόκουρο 1, ἀρνομάλ-
λιν. 2) Βραχὺ μαλλίον Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. ἀρ-
νόκουρο 1 β.

ἀρνόπουλλο τό, Πελοπ. (Οἶν.) ἀρνόπ'λον Πόντ.
(Οἶν.) ἀρνόπουλλο Ρόδ. ἀρνόπον Πόντ. (*Ἱμερ. Κερασ.
Κοτύωρ. Κρώμν. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀρνόκ-χο Καπ.
(Φάρας.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνὶ διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-πουλλο.

1) Μικρὸν ἀρνίον ἔνθ' ἀν.: **Ἀρνόπον*, ἀρνόπον, ἔλα ἄνοι-
ξον, ἔφερα σε κρύον νερόν καὶ παρχαρί' χορταρόπον (ἀρνάκι,
ἀρνάκι, ἔλα ἄνοιξε τὴν θύραν, σοῦ ἔφερα κρύο νερό καὶ
ἐξοχῆς χορταράκι. Ἐκ παραμυθ.) Τραπ. || *Ἀσμ.

Τ' ἄλλα τ' ἀρνόπα βόσκουνταν καὶ τ' ἄλλα μαρνοκοῦνταν
(ἄλλα ἀρνάκια βόσκουν καὶ ἄλλα ἀναχαράζουν) Κρώμν.

Τ' ἀρνόπο μ' κεῖται ἄρρωστον κ' ἐγὼ σύρω τὰ πόνα,
Θεέ μ', νὰ κόφεις καὶ δὶς ἀτο τ' ἐμὰ τ' ἡμ'σὰ τὰ χρόνα
(μεταφ. ἐνταῦθα ἡ λέξις ἐπὶ τῆς ἀγαπωμένης κόρης) Ἱμερ.
Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1. 2) Πρόβατον δύο μέχρι
τριῶν ἐτῶν Ρόδ. Πβ. ἀρνάδα 2.

ἀρνοπρόβατα τά, Πελοπ. (Βασαρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ πρόβατα.

**Ἀρνία* καὶ πρόβατα ὁμοῦ.

ἀρνόρριφα τά, Κάσ. Κύθηρ. Νάξ. (*Απύρανθ. Φιλότ.)
Σέριφ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ *ρίφια παρὰ τὸ ἐρίφια.

**Ἀρνία* καὶ ἐρίφια ὁμοῦ ἔνθ' ἀν.: **Ἀποκόψαμενε* τ' ἀρ-
νόρριφα (τὰ ἀπεγαλακτίσαμεν) Φιλότ. || *Ἀσμ.

Τοῦ Περιόλου τὰ ὄνυα μυζήτρες καὶ μανούλλια
καὶ τοῦ **Ελέρου* τὰ λακκιά ἀρνόρριφα νὰ κλαίου
(τοῦ Περιόλου τὰ βουνὰ μυζήτρες καὶ χλωρὰ τυριά κτλ.)
Κάσ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνοκάτσικα.

ἀρνός ὁ, Κάρπ. Κρήτ. κ.ά. — ΚΜαρίν. Χωριάτ. πα-
σκαλόγ. ἐν Ν. Ἔστ. 5,334 ἀρνός Κύπρ. Ρόδ.

Τὸ μεταγν. οὐσ. ἀρνός. Ὁ ἀναβιβασμὸς τοῦ τόνου εἰς
τὸ ἀρνος ἐγίνε κατὰ τὸ ἔριφος.

1) Ἀρνίον ἡλικίας ἐνὸς ἔτους, ἀμνὸς μονοετῆς ἔνθ' ἀν.:
**Εγρησαν* ἕναν ἀρνὸν καὶ τὸν ἔφαγαν Κάρπ. Μωρέ, ἀρνος ποῦ

γίνηκε! Ρόδ. *Ἡῦρα* δίλμα πρόβατα, δίλμους ἀρνους, κοῦκλον
πετεινόν, ὄρνιθαν μαύρην (ἐξ ἐπιδ.) Κύπρ. *Σώρεψεν* δίλμους
ἀρνους τθαὶ δίλμους ἔριφους (ἐξ ἐπιδ.) αὐτόθ. || Παροιμ. φρ.
**Ἀρνὸν* ἄκουρον καὶ χοῖρον κουρεμένον (τὸ πρὸς πώλησιν
ἀρνίον πρέπει νὰ εἶναι ἄκουρον, διότι οὕτω φαίνεται καλύ-
τερον, τοῦναντίον δὲ τὸ χοιρίδιον πρέπει νὰ εἶναι κουρε-
μένον) Κάρπ. — Παροιμ. **Αχαλίνωτος* ἀρνός τὴν μάννα του
κατελεῖ (ὁ δυσήνιος καὶ ἀσυγκράτητος βλάπτει ἑαυτὸν καὶ
τοὺς οἰκείους) αὐτόθ.

**Ἀψε*, φουρναροῦ, τὸν φοῦρνο καὶ καλὸν ἀρνὸν σοῦ φέρω
(ἐπὶ τοῦ ἐλπίζοντος εἰς ἀβέβαια) αὐτόθ. 2) Ἐπιθετικ.,
ἀρνήσιος ΚΜαρίν. ἔνθ' ἀν.: *Οὔλα* τ' ἄλλα ξεπουλᾶνε κ' ἔτσι
ὑπάρχει μπόλικο καὶ φτηνὸ ἀρνὸ κρεάτο. Συνών. ἰδ. ἐν λ.
ἀρνιάκος Α 1.

ἀρνοτόμαρο τό, σύνθηθ. ἀρνοτόμαρον βόρ. ιδιῶμ.
ἀρνοτόμαρο Πελοπ. (Γορτυν. κ.ά.) ἀρνοτόμαρε Τσακων.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ τομάρι.

Δέρμα ἀρνίου ἔνθ' ἀν.: Παροιμ. φρ. *Περ' οσότερ' ἀρνο-
τόμαρα* πάρα κριαροτόμαρα (περισσότεροι νέοι ἀποθνήσκουν
παρὰ γέροντες) Λάστ. κ.ά. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνακάδα.

ἀρνοτσόκανο τό, Πελοπ. (Σουδεν. Τρίκκ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ τσοκάνι.

Κωδωνίσκος ἐξαρτώμενος ἐκ τοῦ λαιμοῦ τῶν ἀρνίων.
Συνών. ἀρνολεράκι, ἀρνολόγι.

ἀρνούδιν τό, Κύπρ. ἀρνούδι Μακεδ. (Πάγγ.) ἀρ-
νούδ' Θράκ. (*Αδριανούπ. Κομοτ. κ.ά.) Μακεδ. (Σέρρ. Χαλ-
κιδ. κ.ά.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνὶ διὰ τῆς καταλ. -οῦδιν, δι' ὃ
ἰδ. -οῦδι.

Μικρὸν ἀρνίον ἔνθ' ἀν.: *Τοῦ* πιδί μ' κοιμήθ'κι σὰν
τ' ἀρνούδ' Ἀδριανούπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1.

ἀρνουκλας ὁ, Κεφαλλ. κ.ά.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρνὶ διὰ τῆς καταλ. -ουκλας.

Μέγα καὶ εὐτραφὲς ἀρνίον. Συνών. ἀρνούπ-πα.

ἀρνούπ-πα ἡ, Κύπρ.

Μεγεθ. τοῦ οὐσ. ἀρνούπ-πιν.

**Ἀρνουκλας*, ὁ ἰδ.

ἀρνούπ-πιν τό, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ ἀγνώστου β' συνθετικοῦ.

**Ἀμνὸς* μονοετῆς: **Ποβύζιν* ἀρνούπ-πιν.

ἀρνούττι τό, Καλαβρ. (Μπόβ.)

*Υποκορ. τοῦ οὐσ. ἀρνὶ πιθανῶς ἐκ τοῦ *ἀρνούκι.

1) Μικρὸν ἀρνίον. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 1. 2)
Εἶδος λευκοῦ μύκητος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρνάκι 4.

ἀρνοφαγᾶς ὁ, Λεξ. Αἰν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τοῦ ἐπιθ. φαγᾶς.

**Ὁ* τρώγων καθ' ὑπερβολὴν κρέας ἀρνίου. Συνών.
ἀρνοφάγος.

ἀρνοφάγος ὁ, Λεξ. Περιδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τοῦ -φάγος, ὁ ἐκ τοῦ ἔφαγα.

**Ἀρνοφαγᾶς*, ὁ ἰδ. Ἡ λ. ὑπὸ τὸν τύπον **Ἀρνοφᾶς* καὶ
τοπων. Κάρπ.

ἀρνοχάφτης ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀρνοχάφτ'ς Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀρνὶ καὶ τοῦ ρ. χάφτω.

**Ἀπληστος*, φιλάργυρος.

ἀρνόχορτο τό, Ἄνδρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀρνὶ καὶ χόρτο.

Χόρτον κατάλληλον διὰ τροφήν ἀρνίων.

